

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 19 Oktober 1902.

N:o 3

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Oscar Levertin* (med 1 porträtt). *Fabian Jacob Wrede* (med 1 porträtt). *Gustaf Nyblaus †* (med 1 porträtt). *Gunilla Bielkes bönkapell* (med 1 illustration). *Ett 80-årigt tvillingpar* (med 2 porträtt). *En ny violinåva* (med 1 porträtt). *Hildur Fjord* (med 1 porträtt). *Cessy Geissler* (med 1 porträtt). *Ur häfdernas kuriosa. I.* Små tids- och lifsbilder för HVAR 8 DAG af P. M. G. *Skogsmammamötet i Stockholm* (med 1 illustration). *Den nya internat. meteorologiska stationen på Jutland* (med 3 illustrationer). *Emile Zola's fränfalle* (med 4 illustrationer). *Sarah Bernhardt* (med 2 porträtt). *Hall Caine* (med 1 porträtt). *Nyutnämnda svensk-norska sändebud, II* (med 2 portr.) *Från Corps diplomatique i Stockholm* (med 1 portr.) *De trenne boergeneralerna* (med 1 illustr.) *Automobilen i det nyttigas tjänst* (med 2 illustrationer). *Nyvalda ledamöter af riksdagens 1:sta och 2:dra kammare, V* (med 14 portr.) *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt). *Från Svenska läkaresällskapets årshögtid* (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

HVAR 8 DAG.

Foto. Hamnqvist, Stockholm

Kliché: Kom. A.-B. Rosent. Sjöersparre Sklm—Gbg.

PROFESSOR OSCAR LEVERTIN.

OSCAR IVAR LEVERTIN.

En skald, en utsökt lyriker, i hvilkens ådror blodet häftigt svallar, men som ofta åt sina känsloutbrott gifvit den mest förfinadt konstnärliga form... En litteraturhistoriker, hvilken med lika stort intresse forskar i gamla källskrifter, som han tager del af och kommenterar den moderna in- och utländska litteraturens senaste alster — en litteraturhistoriker, hvilken, tack vare sin skaldebegåfning och sin formkonst, skrivit underbart levande och eleganta karaktärsticker samt på samma gång ovanligt träfande och behagfulla kritiska uppsatser...

Sådan är Oscar Levertin. Och dock är han ännu mycket mera! Hans författareskap inskränker sig icke endast till samlingar af lyriska poem samt litteraturhistoriska verk och uppsatser, utan omfattar äfven noveller och längre berättelser, hvori skalden visar sig kunna knyta intrigens trådar och bemästra en flere gånger spännande kompositions konst — t. ex. i »Rococo-noveller» —, och den fulländade litteraturhistorikern är också estetiker i vidare bemärkelse, i det att han ägnat sig åt djupgående studier i målare- och bildhuggarekonstens historia, och bland annat skrivit det ypperliga arbetet »Niclas Lafrensen d. y. och förbindelserna mellan svensk och fransk målar Konst på 1700-talet». Helt säkert skulle professor Levertin, hvilken ju på sätt och vis är Viktor Rydbergs efterträdare vid Stockholms högskola, med all heder kunna bekläda samma professor som denne, i de sköna konsternas teori och historia. Professor Levertin är emellertid, som bekant, sedan 1899 lärare vid högskolan i litteraturhistoria och har i denna egenskap, liksom förut i Uppsala och Stockholm och på de senare åren äfven utanför högskolans väggar, visat sig vara en både djupsinnig och spirituel föreläsare.

Det var först i egenskap af litteraturhistoriker, som Levertin år 1888, så att säga, bröt sig igenom med sin gradualafhandling, »Studier öfver fars och farsörer i Frankrike mellan Renaissancen och Molière». Född den 17 juli 1862 i Gryts socken i Östergötlands län — föräldrarna voro den kände konsthandlaren och konststälkaren Wilhelm Levertin i Stockholm och Sofia Davidson — lärde sig Oscar Levertin redan i sin tidiga barndom, af sin fader att älska och förstå gamla tiders konst. Efter att ha aflagt mogenhetsexamen 1881, blef han tre år senare fil. kandidat och 1887 fil. licentiat. Han promoverades 1888 till fil. d:r och blef det följande året docent i litteraturhistoria vid Uppsala universitet. År 1894 började han föreläsa vid Stockholms högskola och förordnades att föreläsa därstädes från och med vårterminen 1894 för en period af tre år.

Levertins här ofvan nämnda afhandling erhöi från kompetent håll det smickrande omdömet, att vara ett nästan epokgörande arbete på sitt område. Det följdes år 1889 af »Teater och drama under Gustaf III», det första af de verk, hvori Oscar Levertin framträdte som den utmärkte kännaren af den gustavianska tiden, och som bl. a. efterträds af »Från Gustaf III:s dagar», 1896, där skalden och litteraturhistorikern eller kanske kulturhistorikern samverkat till mästerliga tidsbilder.

Emellertid hade Oscar Levertin redan år 1883, vid endast tjuguett års ålder, utgifvit »Från Rivieran, skisser från Medelhafskusten». En bröstsjukdom, sedermera lyckligt öfvervunnen, tvang nämligen den unge mannen att söka bot i blidare luftstreck än våra, och på detta sätt kom den sydlandskt eldige Levertins första skönlitterära, i en färgrik, på brokig

stil hållna alster att handla om söderns land. Samma år utgaf han »Smämynt» och 1885 »Konflikter, Nya noveller», hvori han med afseende å ämnen och uppfattningen i det stora hela visade sig tillhöra tidens realistiska riktning. Några mera betydande berättelser påträffas dock icke i dessa samlingar, hvori författaren otvivelaktigt brottas med sig själf. Det hela gör ett oklart intryck. Levertin »längtade till ridd i i det romantiska landet», såsom en kritiker en gång uttryckte sig om honom i detta sammanhang.

I en fingerad litteraturanmälan, »Pepitas bröllop», som Levertin skref tillsammans med Heidenstam, vände han sig mot den realistiska-naturalistiska riktningen — och i diktsamlingen »Legender och visor», 1891, visade Levertin, att han var en boren skald, lyriker, romantiker. I sina »Nya dikter» och »Dikter» lägger Levertin förnämligast i dagen samma skaldedekynne. Sällan har vemodet fått så smältande, betagande uttryck, sällan har trånaden, lusten efter att omfatta hela lifvet, att vara med öfverallt, där det spirar och kämpas och älskas, tolkats i så varma, ja heta tonfall. Men och, hvilken sinnrikhet anknyten till många stämningar, visande filosofen i skalden.

Där ligger solskenslyst i hafvets midt
mitt Ithaka, den ö,
där fruktträdshvalfven evigt lysa hvitt
och dyningarne dö
i säfven som en mattad aftonsång
från kärleksdomnad lyra,
dit, vore färden än så hård och lång,
vill jag min farkost styra.

Ty ej finns död i sång och sägen,
hvars flamma icke mig har bränt,
och ingen gärning så förvägen,
att ej dess rus af fröjd jag känt.
Ej stridshäst jag till kamp sett springa,
som ej min dädlusts önskan bar,
och ingen skida gömt en klinga,
hvars fäste ej mig frestat har.

Hvart blad, som i hösten faller.
är en känsla försvunnen och död.
Det som rodnar matt likt koraller,
är en kärleks förbrunna glöd.

Det purpurådrade bjärta,
en lidelse vild och het,
och det hektiskt röda en smärta,
som blödt uti hemlighet...

Genom sina »Rococonoveller», icke blott skrifna på tidsålderns svensk-franska språk, utan äfven tänka på tidehvarfvets tankemanér samt synnerligen underhållande, än skälmskt uppsluppen, än gripande, och genom den större berättelsen »Magistrarna i Österås», har Oscar Levertin uppnått en rangplats äfven bland prosaförfattarna på det skönlitterära området. — Hvem vet, om han icke en dag skriver en stor roman med ämne ur det moderna lifvet eller ett teaterstycke, en komedi? Denne grundlärde vetenskapsman är betagen icke minst i moderna franska, kvicka, lättare skildringar, och i högsta grad spirituel, som han är, måste det kännas frestande för honom, som har ett skarpt öga för dårskaper och svagheter, att uppträda som humorist eller kanske rent af svänga satirikerns gissel? Det finnes drag i professor Levertins tidningsartiklar, som kanske antyda, att han icke är obenägen härför.

O. R.

FABIAN JACOB WREDE.
ETT HUNDRAÅRSMINNE.

Kliché: Benzt Silfversparre.

För att hedra minnet af den framstående vetenskapsmannen, generallöjtnanten frih. Fabian Jacob Wrede, hölls vid Vetenskapsakademiens sammankomst den 8 dennes ett minnestal af professor Arrhenius, hvarjämte Akademien beslöt att den 9 oktober, hundraårsdagen af Wredes födelse, nedlägga en krans på hans graf.

Född den 9 oktober 1802, började Wrede sin militära bana 1817 och avslutade densamma 1867, då han tog afsked från sitt ämbete som generalfälttygmästare och chef för artilleriet. Synnerligen intresserad af sitt vapen, riktade han det genom flera uppfinningar och förbättringar samt genom viktiga teoretiska undersökningar; vi nämna exempelvis hans arbete om krutets verkan i kanoner (1871), hvilket fortfarande är af grundläggande vikt inom artillerivetenskapen, samt konstruktionen af 1860 års gevär, som vid den tiden torde varit det i ballistiskt afseende bästa i Europa.

På grund af sitt kall ägnade han sålunda en väsentlig del af sin tid och arbetskraft i arméns tjänst; därjämte togs hans stora praktiska duglighet i anspråk för de mest skiljaktiga uppgifter — vi nämna t. ex. uppdragen att grunda den första lifränte- och kapitalförsäkringsanstalten i Sverige, att uppföra ett nytt torn för Riddarholmskyrkan, att vara ledamot af den internationella meterkommissionen i Paris. Därför var det blott så att säga på lediga stunder som han fick hänge sig åt sin käraste sysselsättning, naturvetenskapernas studium. Och dock räckte hans kraft och hans begåfning till för att äfven på detta område, och särskildt inom fysiken, göra arbeten och uppfinningar af bestående värde. Bland dessa må nämnas hans »Försök att härleda ljusets absorption från undulationsteorien» (af Vetenskapsakademien 1863 belönadt med Letterstedtska priset), hans uppfinning af ett nytt spektroskop, hans instrument för bestämning af jordmagnetismens deklination och inklinasjon samt hans vid undervisningen i fysik allmänt använda vågapparater.

Fabian Wrede gick den 22 maj 1893 till hvila efter en lång arbetsdag, ägnadt åt fosterlandets och vetenskapens tjänst. Med en lysande begåfning förenade han en ädel, manlig karaktär och en väfnasthet, som gjorde honom afhållen af alla, med hvilka han kom i beröring. Han var därtill ytterligt anspråkslös ifråga om sig själf och sina egna arbeten; så mycket större skäl ha efterkommande att hedra hans minne.

GUSTAF NYBLÆUS. †

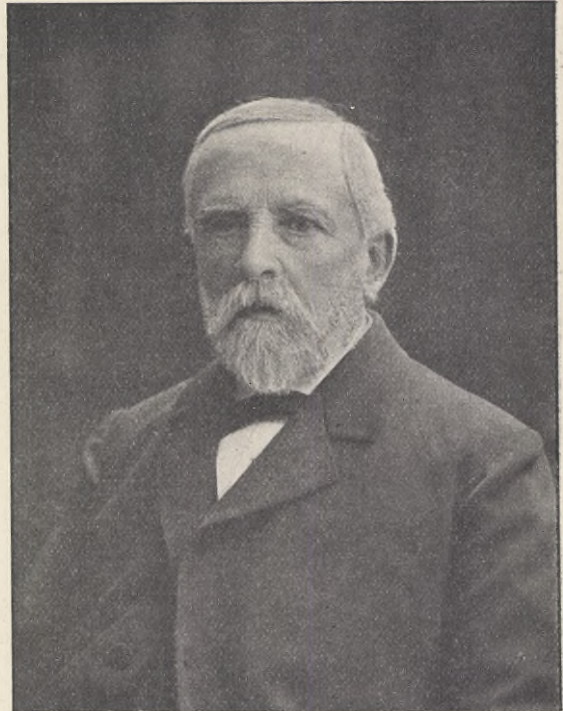

Foto. Hamngat., Stockholm.

Kliché: Benzt Silfversparre.

Den 6 okt. afled i Stockholm, f. öfversten Gustaf Nyblæus i en ålder af 86½ år HVAR 8 DAG meddelade här om året en utförlig biografi öfver den gamle, hvilken, som bekant, på sin tid var den erkänd främste målsmannen för den svenska gymnastiken. Föreståndare för Centralinstitutet i Stockholm, reorganiserades detta enligt hans förslag. N. tog äfven verksam del i ordnandet af den militära undervisningen vid de högre skolorna, skref läroböcker i gymnastik och fäktkonst o. s. v. Han var sekreterare i 1801—05 års landförsvarskommitté och under en tid riksdagsman i Andra kammaren I yngre år strängade han äfven lyran. Mest bekant af N:s vittra alster är dalkarlsången »Jag vet ett land». Den bortgångne sörjes närmast af maka och barn.

GUNILLA BIELKES BÖNKAPELL.

Amatörfoto.

Kliché: Benzt Silfversparre.

Ett i Söderköping beläget lusthus, invändigt prydt med delvis tämligen väl bibehållna mytologiska tak- och väggmålningar, det s. k. Gunilla Bielkes bönkapell, har för ett pris af 400 kr. inköpts af konsul Gustaf Sam. Arfwidson i Stockholm för att af honom skänkas till Skansen.

Enligt sägner försiggick Johan III:s och Gunilla Bielkes förlofning där i huset. Ännu finnes i boningshuset å tomten kvar en spis med Bielkeska vapnet.

Foto. Adèle Lindberg. Tomellilla.

Kliché: Bengt Silfversparre.

BRÖDERNA HOLGER OCH HENRIC ROSENCRANTZ.

Den 30 sept. ingick i sitt 80:de år tvillingparet, bröderna Carl Albrecht Holger och Henric Enoch Alexander Rosencrantz, söner till majoren Otto Rosencrantz. Båda aflade samtidigt studentexamen i Lund 1842 och officersexamen samma år. Holger utnämndes 1843 till officer vid Kronprinsens husarregemente, avancerade till rytmästare, men tog 1872 afsked för att helt ägna sig åt skötseln af sitt fädernegods Örup, där han alltsedan bott. Vid afskedstagandet från regementet utnämndes han till major i armén. Henric utnämndes 1844 till officer vid Kungl. Skånska dragonregementet och avancerade där till rytmästare. Båda äro kammarherrar och f. n. bosatte, den förre i Örup, den senare i Gärsnäs i Skåne.

HVAR 2 DAG.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

EBBA HJERTSTEDT.

Vi äro i dag i tillfälle att visa den intagande bilden af den unga svensk-amerikanska violinisten Ebba Hjertstedt. Född i Grenna, öfverflyttade miss H. redan vid sju års ålder till Amerika. Redan då hade hennes ovanliga musikaliska anlag framträdt. Hon genomgick Chicago Musical College, den största musikskola i världen, där hon efter hvart annat eröfrade flere guldmedaljer och vid sin afgång därifrån vann högsta priset — doktor Thomas' diamantmedalj — den första svensk, som tillerkänts detta pris. De två senaste åren har hon i Berlin under Hofkapellmeister Max Grünbergs ledning ytterligare fullkomnat sin konst. Den ansedda tyska tidningen »Die Kunst» yttrar sig i högst berömmande ordalag om hennes glänsande teknik och själfulla föredrag. Miss H. kommer att snarligen gifva konsert i Stockholm och företager därefter en konsertturné.

HILDUR FJORD.

Hildur Fjord är nom de guerre på en norsk-parisisk sångerska, hvilken förliden maj månad sjöng på en musikalisk soiré i Paris, som konung Oscar gaf under sitt besök därstädes, och som fredagen den 3 oktober gaf en konsert i Stockholm.

Fröken Fjord visade sig vara i besittning af en omfångsrik, hög sopran och en god, äkta fransk skola.

Operascenen torde vara hennes rätta plats. Publiken, som vid fredagens konsert ungefär till hälften fyllde salen, applåderade lifligt, om också icke någon entusiasm förspordes.

Kliché: Bengt Silfversparre.

CESSY GEISSLER.

HVAR 2 DAG.

Kliché: Bengt Silfversparre.

En tysk uppläsningsturné ägde nyligen rum i Stockholm, därvid fröken Cessy Geissler från Hannover framsade dikter af såväl allvarligt som skämtsamligt slag. Föreläserskan befunns äga en förträfflig förmåga att underhålla och fängsla sitt auditorium med ett utmärkt framsägnande af versen pietetsfullt, poetiskt och spirituellt. Önskligt vore, att uppläsningar af så värdefull halt som denna, oftare än nu är fallet, förekomme.

Fröken Geissler ännar företaga en uppläsningsturné i landet.

UR HÄFDERNAS KURIOSA.

Små tids- och lifsbilder för HVAR 8 DAG af P. M. G.

I. EN ÄFVENTYRARE FRÅN LAPPLAND.

Då 16- och 1700-talen möttes, gingo böljorna höga öfver nära nog hela vår världsdal. Europa var en enda väldig krigsskådeplats, — och där krigarne slöto, där togo diplomaterna vid i fråga om att »vända upp och ned» på världsdelen.

Det var en äfventyrens, äfventyrarnes tid, såväl i den stora genren — krigaren Karl XII, statsmännen Alberoni och Görtz, finansieren Law — som å mindre bemärkta områden: kaparnes, guldmakarnes, börsvinglarnes och de vanliga vagabondlycksökarnes.

Och ända upp till Lapplands snöhöljda tundra nådde en dnying af tidens vilda äfventyrlust, — och på så sätt riktades »häfdernas kurios» med namnet Nicolaus Örn, Furste af Lappland.

Klart är, att vi af utrymnesskäl hindras från att här lämna mer än de allra yttersta konturerna till ifrågavarande tidsbild. Emellertid är det ej endast såsom »tidsbild» denna »lappfurste» är af intresse, utan äfven såsom ett enastående exempel på ett det utomordentligaste språksinne.

*

I Lappland fanns sedan medeltiden s. k. birkarlar (egentligen = köpmän), till hvilka svenska kronan på visst sätt kunde anses hafva förpaktat besittningsrätten till de väldiga områden, där sedan århundraden lapparne ströfvat omkring med sina renar. Så småningom blefvo dessa birkarlar, ju mera det svenska väldet hann att stadga sig äfven i dessa nordliga områden, egentligen blott ett slags skatteindrivare eller skatteförpaktare. Ännu på Gustaf Vasas tid hade de dock så pass mycken betydelse, att konungen vid mer än ett tillfälle utfärdade öppet bref till de birkarlar, »som hafva macht och befallning öfver Lapparne ther i Westerbotn». — Så småningom försvann emellertid naturligtvis institutionen; dock lefde nog ännu länge hos afkomlingarne af de forne birkarlarne minnet af desses forna betydelse, som väl också ofta, såsom vid tradition vanligtvis plägar ske, i mångt och mycket öfverdrefs i afkomlingarnes föreställning. Under seklernas lopp hade emellertid nog — om än ytterst långsamt och sällan — lappar och »birkarlarnes» ättlingar blandat sig med hvarandra. Ett dylikt ursprung anföres för bland andra den stora familjen Törne (från Torne?), som sedermera utgrenat sig i grefliga, friherrliga och adliga ätter Törnflycht, Törnebladh, von Törne, o. s. v.

Och ättling af »principes Lapponum» (= birkarlarne!) påstod sig äfven den Nils Örn vara, med hvilken vi här skola något litet sysselsätta oss. Till en början uppträder han dock under en vida anspråkslösare titel, än den han sedan fann för godt antaga: »Prins af Lappland». Född omkring 1680, fördes han af någon anledning såsom barn till Stockholm, antagligen på 1690-talet. Där fattade flera personer intresse för lappgossen, och man tyckes redan tidigt hafva hyst tanken, att utbilda honom till missionär för att verka bland sitt eget folk. Han erhöi t. o. m. ett frikostigt kungligt anslag, då han i slutet af 1690-talet utreste till Wittenberg för att där studera teologi. Äfventyrslusten synes redan nu hafva gjort sig gällande och lockat honom ut till främmande land, fastän det egna fosterlandet ju hade ej mindre än 2 universitet att bjuda lappyinglingen.

Efter slutade akademiska studier uppträdde han ett par år senare änyo i Stockholm. Han uppkallades till hofvet; man beundrade hans färdighet i såväl tyska som latin, äfvensom hans flödande talegåfva, — om än hans »predikningar» innehåll uti en gammal anteckning erhålla det tämligen klena betyget, att det var »utan anstöt, men utan mening». Emellertid skulle han nu missionera bland sina stamförvandter i höga Norden, och begaf sig också ganska riktigt efter någon tid dit.

Men ack! renmjölken och den torkade fisken smakade nu ej längre lappyinglingen, som skadat furstliga residensstäder och vistats i hjärtat af Europa. Enligt en uppgift härdade han ej ut mera än ungefär ett halft år. I lappdräkt, med akja och ren, gjorde han snart sitt återintåg i Stockholm. Här öfver förargades naturligtvis hans dittillsvarande gynnare, allra helst som han snart visade fallenhet för ett synnerligen oordentligt lefnadssätt. Snart var han utblottad, men förstod att skaffa sig nya medel — antagligen från Lappland, ty många af de gamla birkarlafamiljerna voro kända för att gömma på icke oansenliga skatter. Och sedan han så änyo fått pengar på fickan, drog han åstad på sin första äfventyretur genom Europa.

Denna första turné gick genom Tyskland till Italien och Roma. Alltjämt färdades han i nationaldräkt och efter ren. Vid åtskilliga furstehof roade sig de hemmavarande med den kuriöse lappen, hvilken kom såsom ett välbehöfligt afrott, medan de furstliga damernas gemåler, fäder och söner tumlade om i fält eller brydde sina hjärnor i konseljsalarne. Nils Örn tyckes för öfrigt ha förstätt att spela sin roll rätt väl. I Italien lärde han sig italienska och anträdde därpå återfärden, äfven då gästande flera hof, hvarunder han var »sällan nykter», hette det.

Så kom han hem, men blott på en »fransysk visit». Vare sig man trodde honom hafva ändrat religion i Roma (såsom det påstods) eller icke, så visade man emellertid, att man helst ville bli af med honom. Han reste också inom kort änyo ut, — antagligen dock först efter att ha förstärkt sin kassa.

En vacker dag anno 1704 eller 1705 höll han i sin vanliga utstyrsel sitt intåg uti Köbenhavn såsom »Prins af Lappland». Hofvet hade roligt af honom samt »berusade honom med vin och brännvin». Hos de små tyska furstehofven röntes hans mottagande såsom »prins» ännu mindre svårigheter; dåtidens okunnighet och råhet midt under all yttre förfining läto nog mångenstädes — hur otroligt det än kan synas oss — hans »anspråk» vinna gehör och tilltro. I juli 1706 finna vi honom uti Bremen, där han fick förläggare för en »Kurtze Beschreibung des Lapplandes», som där trycktes följande år. Då hade han emellertid redan lämnat Tyskland. Denna gång gick färden till Frankrike.

Och si! den 3 november 1706 finna vi verkligen lappen i själfva Versailles, vid Louis XIV:s och m:me de Maintenons hof... »Kung Sol» hade tydligen intet emot att låta en »prins af Lappland» figurera bland alla andra civiliserade och halfciviliserade furstar, som fyllde hans förmak. Innan han lärt sig franska språket — hvar till emellertid ej behöfdes mer än ett par månader — talade han latin med hertigen af »Burgundien» (Bourgogne) och tyska med »Madame» (härtinginnan af Orléans). I ett bref till svenska »kongl. rådet» greve Fabian Wrede omtalar »prinsen af Lappland», uti hvilken

stor ynnest han kommit vid Louis XIV:s hof; om konungen själf skriver han: »Konungen är intet lustig, och aldrig hafver jag sett honom lee, uthan sittande i diupa tankar». Till och med lappen från den fjärran Norden hade tydligen också haft blick för, att den »store» konungens så kallade storhet nu var på upphällningen...

År 1708 är Örn i Rostock, hvarifrån han skriver till bland andra ärkebiskop Benzelius. Fråga torde vara, om han ej vid denna tidpunkt blifvit något sinnesförvirrad genom sitt kringirrande och oordentliga lefnadssätt. Åtminstone tyckes det »Sändebref» vittna därom, som han samma år lät trycka; det var ställt till hans landsmän af »den store och världsberömda norrländingen Prinsen af Lappland», samt var dateradt: »i Romerska Riket och vid Baltiska hafvets kust.»

Lappen lär vid denna tid äfven ha fått öfning i galanteriets konst och — enligt anteckning i ett exemplar af sistnämnda publikation — hafva haft någon förbindelse med en tysk prinsessa, hvilken väl tagit hans furstetitel på fullt allvar. Att äkten-skapet verkligen ingåtts, torde dock få betvivlas. — Omkring 1709 befinner han sig i London och lär sig engelska i... gäldstugan.

Följande år torde han öfver Sverige (där han då »regerade öfver lapparne några månader», enligt

sin uppgift i ett bref till konung George I af Storbritanien några år senare) hafva begifvit sig till Ryssland, där Sverige nyss förut förlorat sitt Pul-tawaslag.

Efter sex veckors vistelse i Petersburg var han så pass mäktig ryska språket, att han kunde inför czar Peter och de grekiska prelaterna — »predika» på ryska. Han sändes af czaren till Astrachan med ett årsanslag af 250 rubel och med uppdrag att lära sig de skilda tartariska munarterna. Snart ledsnade emellertid äfventyraren på sin vistelse i Astrachan. Men nu var han i en härskares våld, som ej lät leka med sig. »Den lappländske fursten» skulle stanna i Astrachan — så hade czaren befallt, och så förblef det! Väl lyckades han rymma till kalmuckernas khan, men där gjordes honom snart lifvet så outhärdligt, att han frivilligt återvände till Astrachan. Under ständiga försök att genom främmande makters bemedling bli lösgifven (bref till engelske konungen af den 30 augusti 1715, o. s. v.) framlefde han här flere år under oupphörliga libationer, endast afbrutna af språkstudier, hvarunder han lärde sig bland annat persiska och ny-grekiska.

Kort efter 1715 eller 1716 skall »Nicolaus Örn, Furste af Lappland», äntligen ha dukat under för sitt vilda lefnadssätt — och därmed slöt en af hans samtids många äfventyrarebanor.

SKOGSMANNAMÖTET I STOCKHOLM.

Foto. Thorneilf, Stockholm.

Kitché: Kon. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm.—Gbg.

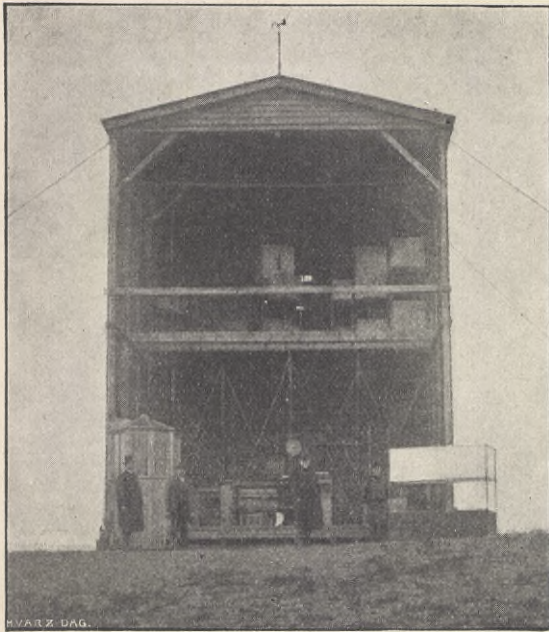
DELTAGARE I SKOGSMANNAMÖTET:

Gen.-dir grefve F. C:son Wachtmeister (1). Jägm Öhrström (2). Byråchef af Zellén (3). Chefen f. Skogsinst. dir. Holmerz (4). Jägm. Hallgren (5). Jägm Fåhreaus (6). Jägm. Christoffersson (7). Jägm. Stjernspets (8). Jägm. Blombergsson (9). Jägm. Elfstrand (10). Jägm. Hollgren (11). Byråchef Meves (12). Jägm. Kinman (13). Dr Grönberg (14). Jägm. von Schönberg (15). Jägm. Wahlgren (16). Jägm. Hultin (17). Jägm. Wallmo (18). Jägm. Westberg (19). Jägm. Hallström, sekr. Sv. jägarförbundet (20). Jägm. Berthelsson (21).

Ett allmänt skogsmannamöte hölls den 6 okt. å Skogsinstitutet vid Stockholm under generaldirektören grefve Fr. Wachtmeisters ordförandeskap. Mötesdeltagarne uppgingo till ett 50-tal från olika delar af landet. Det beslöts att bilda en förening med namn »Föreningen för skogsvård», som skall arbeta för främjandet af en god skogsskötsel i landet samt i samband därmed ägna sin uppmärksamhet åt jaktvården. Ordf. i den nya föreningen blef generaldirektören grefve Fr. Wachtmeister, vice ordf. byråchefen J. O. af Zellén och öfriga medlemmar i styrelsen jägmästarna J. H. Hultin och C. A. Hollgren samt öfverjägmästaren C. A. F. Gyllenkrook. Mötets samtliga deltagare fotograferades för HVAR 8 DAGS räkning utanför Skogsinstitutets refliga byggnad, och lyckades vi, som man ser, erhålla en särdeles god gruppbild.

DEN NYA INTERNAT. METEOROLOGISKA STATIONEN PÅ JUTLAND.

Efter fotografier och meddelande till HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.

Kliché: Benot Siffersparre.

OBSERVATIONSTORNET.

Den öppna framsidan hvarifrån undersökningarna företagas. Utanför synes en meteorologisk drake färdig till uppstigning. Hela tornet hvilat på ett vridbart underlag och vändes efter vindens riktning.

Midt på den danska halfön, söder om Limfjorden, på egendomen Hald, har ett nytt meteorologiskt institut upprättats under sommarens lopp af en kommission, bestående af vetenskapsmän från Frankrike, Danmark och Sverige.

Anledningen är att utforska vindarne samt atmosfärens beskaffenhet, och däröfver erhålla en bestämd serie uppgifter, hvilka i framtiden skola blifva till stor nytta för vetenskapen.

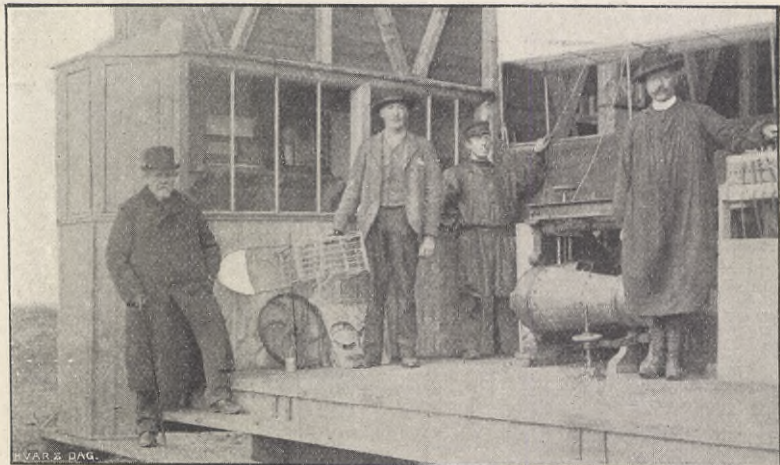
Initiativet till stationens anläggning har utgått från Frankrikes sida, på föranstaltande af den bekante meteorologen professor Teisserenc de Bort, som på sitt observatorium i Trappes, under årtal

sysslat med dessa ämnen. Teisserenc inbjöd de båda skandinaviska länderna, att gemensamt med fransmännen företaga dessa undersökningar på Jutland, hvilket land af vissa skäl ansågs lämpligast, särskildt genom sitt flacka läge, som låter vestanvinden fritt blåsa öfver hedarne.

Sedan nu byggnaderna blifvit färdiga, hafva arbetena tagit sin början, och pågå nu under ledning af professor H. H. Hildebrandsson från Uppsala, emedan professor Teisserenc f. n. vistas i Paris. Utom dessa båda vetenskapsmän, deltaga flera andra forskare från de trenne länderna, dr Spies, en schweitzisk matematiker, hrr Maurice och Thierry, öfverstelöjtnant Mehrn från Viborg, dr Jansson från Uppsala och sjöofficeren Nilsson från Stockholm, samt kand. Egnell, som varit anställd vid observatoriet i Trappes.

Arbetena bestå hufvudsakligen i att medelst drakar, som oafbrutet hållas sväfvande och uppehålla en själfregistrerande apparat, genom denna erhålla en mängd olika uppgifter, som tillsammans utgöra basen för det stora arbetet. Utom drakar användes äfven fritt flygande pappersballonger, som följa med vinden, och äfven medföra apparater. De blifva återsända till stationen af upphittaren, och då landet är tätt befolkadt går sällan någon ballong förlorad, utan påträffas alltid.

Alla observationer företagas från ett torn, som höjer sig på en kulle, och inrymmer en stor samling af apparater och maskiner, däribland två elektriska vinschar, som tjäna till att draga in dra-

HVAR 8 DAG.

Kliché: Benot Siffersparre.

I OBSERVATIONSTORNET.

Mannen längst till vänster framför observatorns kiosk är prof. Hildebrandsson från Uppsala, undersökningarnes svenske ledare. Till höger dr Jansson. I midten synes en elektrisk vinsch för nedhållande af drakarne, hvilka äro fästade med en upp till en mil lång fin ståltråd.

karne. Här försiggå arbetena natt och dag utan uppehåll, och tjänstemännen hafva turvis vakt.

Bland stationens öfriga byggnader märkas trenne hus till bostäder och laboratorium samt ett elektricitetsverk, jämte ett gasverk för ballongerna. En mängd arbetare från Frankrike och Danmark äro ständigt upptagna med att tillverka drakar af fint tyg, samt pappersballongerna. Andra åter fabricera institutets olika apparater och instrument, samt reparera de som skadats under observationer.

Undersökningarna vid detta observatorium, »Station Franco—Scandinave de Sondagés Aériens» äro ej egentligen ägnade åt väderleksläran, utan åt den däraf, som berör vindarnes lagar, samt luftens beskaffenhet å större höjder, dess fuktighet och värme, och då observationerna pågått en längre tid, hoppas man att äga noggranna uppgifter.

HVAR 8 DAG.

Kliché: Benot Siffersparre.

INSTRUMENTVERKSTADEN.

Här tillverkas institutets samtliga apparater och instrument. Till vänster på bordet synes en själfregistrerande apparat och en ballongkorg afsedd att uppbara instrumentet under dess färd genom luften.]

EMILE ZOLA'S FRÅNFÄLLE.

Biografi öfver den aflidne författaren jämte senaste porträtt finnes i närmast föregående häfte af HVAR 8 DAG.

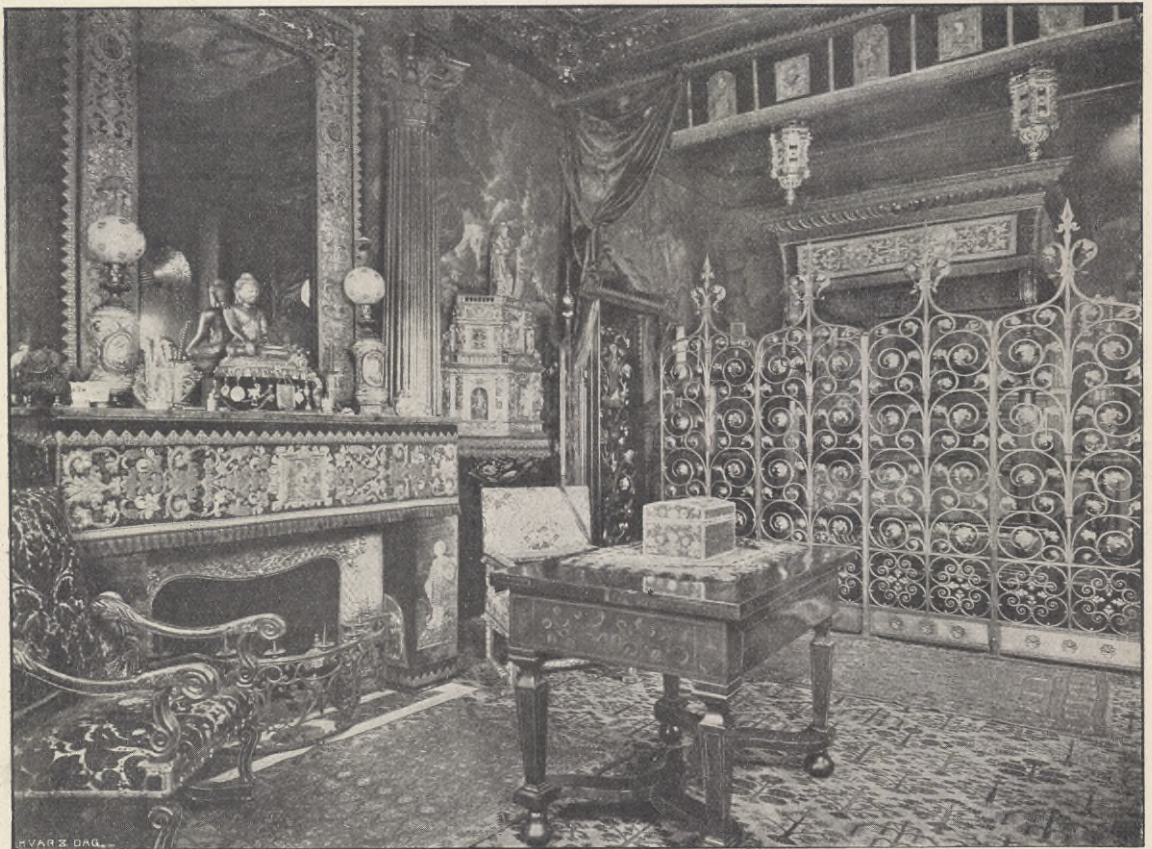
Efter fotograf.

FRU ZOLA.

Kliché: Remst Silfversparre.

MINISTERN CHAUMIER TALAR VID ZOLA'S JORDFÄSTNING.

HVAR 8 DAG.

EM'LE ZOLA'S SÄNGKAMMARE, i hvilken den store författaren dog. Hans säng är synlig bakom det praktfulla gallret.

Kliché: Kem. A.-B. Remst Silfversparre, Sklm—Gbg.

SARAH BERNHARDT.
MED ANLEDNING AF GÄSTPELEN.

SARAH BERNHARDT.

EFTER SENASTE PORTRÄTT SOM "FRANCESCA".

Telegrafen har redan för länge sedan förkunnat hennes besök. Hon kommer till oss, hon kommer för sista gången. Den 10 september startade hon sin turné i Havre. Och sedan har det burit mot nord.

»Se Stockholm och sedan dö», tyckes vara de kontinentala teaterfurstinnornas valspråk. Ty då de ändtligen styra kosan mot våra trakter, lämpa de sig vanligen ej för ingrueroller. Jag tänker på Trebelli, Ristori, Sembrich och Patti — på Charlotte Wolter, som aldrig hann hit.

Men Sarah har dock varit i Sverige en gång förut. Sedan hon 1879 brutit med Théâtre Français samt reglementsmässigt pliktat sina hundratusen francs, drog hon ut på sina världsturnéer och lade det ena landet efter det andra för sina fötter.

De snälla och lättörda stockholmarna voro snart eröfrade. De gråto med hennes Fédera, äfven om de ej förstodo hvad hon sade, och de som ej lyckats komma öfver någon biljett, väntade i ur

och skur vid hennes vagn för att åtminstone få se en skymt af det bleka ansiktet under det röda håret. Och studenterna kommo, Uppsala studenter med Ivar Eggert i spetsen, och gäfvu henne serenad:

Quand tu dors
Calme et pure,

sjöngo de. Och Sarah log och kysste de trefärgade banden i lagerkransen de räckte henne.

Och nu vänder hon tillbaka, sextioårig. I hörnet af programmet står ett osynligt p. p. o. Ty det är afskedsvisiten. Och hon skall segra som alltid, tjusa och blända, ty hon har Cæsars lycka ombord.

De grånade, som applåderat henne, när deras hår var svart, skola finna hennes silfverstämma en smula rostig, hennes rörelser en smula manierade, något utbrändt i lidelsen, något som ej mera har råd att ge sig helt utan som måste sparas. Men de unga skola alls intet märka af allt detta, de skola inte änka så mycket på *hvad* som rör sig på andra sidan rampen, utan på *hvem*. De skola sitta med spända öron och vidöppna ögon. Och genom deras hjärnor skall löpa denna enda, allt annat förjagande tanken: »I detta nu ser du alla tiders främsta skådespelerska framför dig».

Ty Sarah Bernhardt är ett af de få namn, om hvilka man ej längre tvistar. Eleonora Duse, Tina di Lorenzo, Agnes Sorma kan man jämföra med hvarandra, kan man prisa och tadla. Hafva de sin tid af glans, så hafva de

också sin tid af glömska. Hjulet rullar hastigt. Men Sarah är förbi allt detta för länge, länge sedan. Det är med henne som med Ibsen, Spencer, Tolstoy; hon har inte mera något rykte hvarken att vinna eller förlora. Hon står utom växlingarna. Hon har fått sig tillerkänd denna den orubbliga storhetens plats, som är till finnandes ett trappsteg ofvanom den öfversta rangklassen. Förtjänstens värdemätare när henne icke mera.

Att kalla henne ett kvinnligt snille vore inte orätt, men inte heller rätt. Ty hon har en hel del egenskaper, som sällan bruka karaktärisera de stäckars i verklighetens värld ofta hemlösa genierna — en viljans spänstighet, en själens eviga ungdom, utan hvilken hon, den fattiga sömmerskans namnlösa dotter, aldrig skulle mäktat vandra den långa och svåra vägen.

Hemligheten är nog egentligen den, att hon försökt, och detta med uppbyggande af alla sina krafter, misslyckats — för att försöka ännu en

gång. Och detta oupphörligt tills hon slagit sig igenom.

De hundratals historierna om hennes excentriciteter hafva naturligtvis bidragit att öka hennes ryktbarhet. Härjämte har väl ingen artist vetat att så effektivt begagna sig af reklamen som Sarah Bernhardt. Och den löjligen sentimental historien om hennes lifsleda och trötthet vid allt och alla som ett par veckor sedan genomlöpte prässen var möjligen ett schackdrag af en gammal och världsvis impressario.

Sarah Bernhardt har åtagit sig många roller, hvilka uteslutande måste betraktas som dristiga experiment. Ett sådant var hennes Hamlet, Ofelias och Shakespeares Hamlet, den bleke danapringen, som aldrig lefvat och som aldrig dör. Han är blomman af germanernas diktning, är så alltigenom typisk, att en romansk tunga aldrig kan föra hans talan. Därför misslyckades också Sarah.

Och med L'Aiglon gick det inte bättre — men huru som helst, hon intresserar ständigt, fångslar och rycker med sig. Hon har de stora eröfrarnes kraft i sin underbart spensliga gestalt. Inför henne blir man aldrig likgiltig eller sömning.

Då man talar om Sarahs stora, skiftande konst, kommer man ovillkorligen att tänka på Popes ord om publiken:

He can not criticise, but he can sleep!

Efter fotografi.

Kliché af Dempt Su'ferens.

SARAH BERNHARDT SOM HAMLET.

FRÅN EMILE ZOLAS BEGRAFNING DEN 5 OKT.

Framst af de tre vid sidan af kistan går undervisningsministern Chaumier, efter honom Bruneau och Charpentier.

Efter fotografi.

HALL CAINE.

En dramatisering af Hall Caines "Den eviga staden" nyuppföres i dessa dagar i London.

När den kungliga teatern i London den andre oktober i år började sin verksamhet för spelsäsongen, var det med en dramatisering af författaren *Hall Caines* förra året utkomna roman »Den

gripes af indignation öfver samhällets uselhet, lämnar den bana, som låg jämnad för honom och går som gatupredikant ned till de armaste och eländigaste för att i deras sorgliga tillvaro sprida en glimt af ljus. Där stupar han äfven på sin post, slagen till döds af en upphetsad och förvillad folkhops stenkastning.

Och hon — *Glory* — huru ljus och käck och fin är ej hennes gestalt! Äfven hon har sin framtid gifven, hon håller på att bli en stor sångerska. Men när det på allvar gäller går hon från det alltsammans, går till honom för att dela hans strid, för att stå vid hans bädd i hans sista stund.

Det är sådana typer *Hall Caine* älskar att framställa, ädla, viljestarka människor, i stånd att offra allt för hvad de anse rätt. Det är dock ingalunda blodlösa asketer, dessa hans martyrer. De äro människor, som förstå att lägga in hela sitt hjärta både då det gäller att älska och hata.

Intresset för de religiösa och sociala spörsmålen är i England starkare än kanske i något annat land. Hela den engelska romanlitteraturen återklingar däraf. Så ock i *Hall Caines* böcker. Det är motsatserna mellan tro och otro, mellan social likgiltighet och sociala rättfärdighetskräf, mellan bördshänsyn och människovärde, mellan rikedom och nöd, som i dem utgöra det konfliktskapande elementet. Och genom dem alla vibrerar det en varm ton af medkänsla för dem, som äro lidande och förtryckta, en lågande harm öfver det lumpna och orättfärdiga i tiden. Alla bära de vittna om, att författaren med allvarligt forskande ögon ser på lifvet.

Den bild vi här ofvan meddela af *Hall Caine* visar oss honom i hans bibliotek. Det ligger öfver författarens drag

något drömmande sorgset — något af samma art, som han hos flera af sina figurer tecknat.

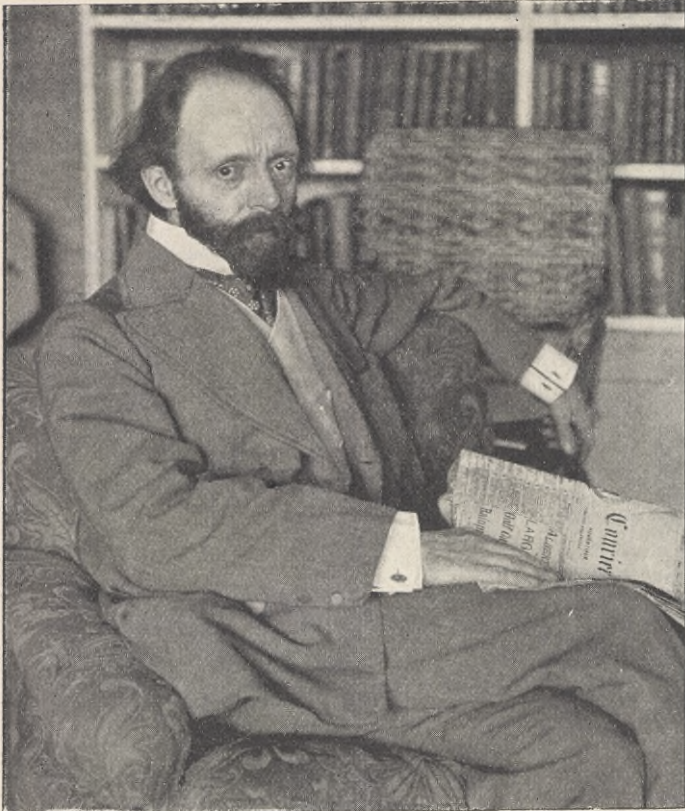
Porträttet är taget i hans villa *Greeba Castle*, där han delar sin dag mellan studier, skrifning och ett stärkande friluftslif. *Hall Caine* är nämligen mycket stor naturvän och vistas gärna ute i det fria, både när han hvilar och när han arbetar.

Högt uppe på en kulle, rätt långt från familjens villa har han sitt eget arbetsrum, ett litet lusthus, särdeles enkelt inredt. Där finnes icke en gång ett skrifbord eller ett bläckhorn, ty författaren skrifver alltid med en reservoarpenna med anteckningsboken stödd mot knät.

Hela möbleringen utgöres af en bekväm hvilstol, ett träbord och en soffa. Här i denna enkla miljö har *Hall Caine* skrifvit alla sina böcker. Planen till dem har han ofta nog uppgjort, hvilande i skuggan under något träd ute i sin vackra park.

Det är en idyllisk tillvaro författaren framlever därute under *Greeba Castles* lummiga träd, en idyll rik på diktarfrid och diktarstämning, förljufvad af familjelycka och omramad af det behag, som en vacker natur och ett smakfullt, komfortabelt hem förmått att skänka.

Hall Caine är född 1853 och fyller således nästa år sitt halfva sekel. Hans första verksamhet ägnades åt arkitekturen, som han 1880 öfvergaf för att bli journalist. Utom sitt mera betydande skönlitterära författarskap har han lämnat en otalig massa bidrag till tidskrifter och revyer.

Efter fotograf.

Kliché: Renot Sjöbergparre.

DEN ENGELSKE FÖRFATTAREN HALL CAINE.

eviga staden». Samtidigt skyndade stora engelska tidskrifter att återge författarens drag och i intervjuform teckna bilder och intryck ur hans dagliga lif.

Och dessa bilder och intryck mottogos säkerligen med stort intresse af de ifrågavarande tidskrifternas publik i olika delar af det stora britiska riket. Ty *Hall Caine* är en mycket populär författare icke blott bland sina landsmän utan kanske i lika hög grad hos stamfränderna på andra sidan Atlanten.

Han är icke heller okänd för den bokintresserade delen af den svenska allmänheten. Flera af hans arbeten äro öfverflyttade till vårt språk såsom »Skuggan af ett brott», »Manxmannen», »En kristen» och förra julen den förut nämnda romanen »Den eviga staden», hvilken senare dock för vännerna af *Hall Caines* författarskap innebar en stor besvikelse. Det var så mycket hos hufvudfigurerna i denna bok, som tedde sig onaturligt eller schablonmässigt.

Så har däremot ej varit fallet, när författaren skildrat dessa egendomliga människonaturer ute från *Man*, den sagorika ön, stora grofthugna karaktärer, kantiga och hänsynslösa kanske liksom den natur, i hvilken de vuxit upp, men storslagna liksom den, med en oerhörd förmåga af intensitet så i glädje som sorg, såväl i en framgång och ära skänkande verksamhet som i lidande och uppoffring. Se till exempel på *John Storm* och *Glory*, de båda hufvudpersonerna i »En kristen». Han, högboren, begåfvad och med en glänsande framtid för sig

Envoyén OVE GUDE,
tillträder ministerposten
i Köpenhamn.

Envoyén, baron
F. H. H. WEDEL-JARLSBERG,
tillträder ministerposten
i Madrid—Lissabon.

Förste legationssekreteraren
J. G. de SALAZAR.

En populär diplomat är hittillsvarande förste legationssekreteraren vid spanska beskickningen i Stockholm, hr J. G. de Salazar, hvilken nyligen beordrats till förste legationssekreterare vid sitt lands legation i Buenos Ayres och till stor saknad för sina många vänner i Stockholm lämnar Sverige i slutet på oktober. En djup beundrare af vårt land, önskar hr de Salazar intet högre än att i framtiden få återkomma hit i egenskap af sitt lands minister, och sedermera alltid få vistas i Sverige!

DE TRENNE BOERGENERALERNA

GENERAL DE WET.

GENERAL BOTHA.

GENERAL DELAREY.

De trenne boergeneralerna hyllades nyligen i Rotterdam med en frstmältid till deras ära, vid hvilket tillfälle en fotografi togs, hvaraf HVAR 8 DAG förskaffat en reproduktion, som förträffligt återgifver de populära och välkända dragen.

AUTOMOBILEN I DET NYTTIGAS TJÄNST.

Man erinrar sig nog — ehuru det ligger något tillbaka i tiden — när de låga velocipederna gjorde sitt inträde och hur de då möttes af löje och ovilja; de voro ju endast till för att åka öfver fredliga fotgängare med och till allehanda slags sportöfverdrifter. Men så småningom minskades antalet af dess motståndare och ersattes med åkande. Under fortsatt ökning af åkandes antal undergick emellertid dessas beskaffenhet en förvandling. Man ser ej längre så många nöjesåkande, de flesta velocipeder ha trädt i det nyttigas tjänst, och få torde de vara, som nu underkänna velocipeden dess betydelse som ett lättvindigt och praktiskt kommunikationsmedel.

Den stora mängden af nöjesåkande har emellertid förlorat ett medel till förströelse som måste ersättas. Ersättningen blef snart funnen i automobilen. Denna ställer sig visserligen ännu för dyr att vara allmän, det är endast ett lyckligt fåtal (lyckligt både för dem och andra) — åtminstone här i landet — som äga dylika, men motorvagnen skall tvefvelsutan vinna insteg här liksom utomlands, trots våra i många afseenden ofördelaktiga vägförhållanden.

Emellertid, den ovilja, som i början mötte velocipeden, den har, betydligt stärkt, knutit handen åt dessa automobiler, som rusa fram, spridande ibland död och fasa, men alltid otrefnad och dålig lukt, omkring sig. Men automobilen, som ju icke längre är någon nyhet, den har liksom velocipeden sökt göra sig nyttig och dymedelst förvärfva vänner, och man må erkänna, att dess i grund och botten förträffliga egenskaper verkligen göra den förtjänt, trots

Foto. Brattström, Eskilstuna.

Kliché: Benzt Silfveparre.

ESKILSTUNA STADS NYA AUTOMOBIL-BRANDVAGN, DEN FÖRSTA I SVERIGE.

dessa osande gatufridstörare, af förtroende och sympati. Våra tvänne bilder för dagen, hvaraf den nedersta är en stor nyhet, som väckt ofantlig uppmärksamhet i utlandet, torde visa hvilken nyttig väg automobilen slagit in på.

Efter fotografi.

Kliché: Benzt Silfveparre.

DEN NYUPPFUNNA »IVEL»-MOTORN, afsedd för landbruks-ändamål. Den utför snart sagdt alla arbeten på fältet, drifver tröskverk och maskiner, hissar in hö o. d. och är till nytta allestädes där kraft kan behövas. Den lär ställa sig billig i drift.

NYVALDA LEDAMÖTER AF RIKSDAGENS 1:STA OCH 2:DRÄ KAMMARE. V.

De 3 första porträtten tillhöra 1:sta kammaren, de öfriga 2:dra kammaren.

Statsminister
von OTTER.
Blekinge läns landsting.

Prost
E. L. PETERSSON.
Blekinge läns landsting.

Fabrikör
P. LUNDSTEN.
Malmöhus läns landsting.

Nämndeman
I. PERSSON.
Konservativ.
Sunnerbo västra domsaga.

Komminister
AND. PETRUS RISBERG.
Landtmannapartist.
Aspelands och Handbörds
domsaga

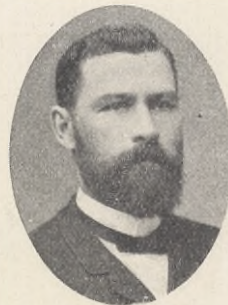
Fil. Dr.
PAUL HELLSTRÖM
Samlingspartist.
Luleå och Haparanda.

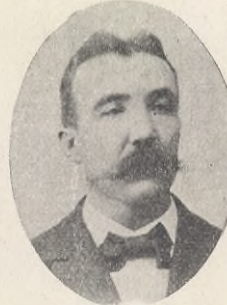
Vice Häradshöfding
JACOB LARSSON.
Frisinnad.
Lund.

Godsägare
C. R. HÖÖK.
Konservativ.
Uppsala läns mellersta dom-
saga.

Egendomsägaren
JOHAN ANDERSSON.
Frisinnad.
Umeå tingslag.

Folkskollärare
G. M. SANDIN.
Frisinnad.
Mellansysslets domsaga.

Agronom
NILS BROANDER.
Landtmannapartist.
Gottlands södra domsaga.

Borgmästare
K. E. von GEIJER.
Moderat-liberal
Skånska småstäderna.

Landtbrukare
E. O. MAGNUSSON.
Konservativ.
Sunnerbo östra domsaga.

Landssekreterare
G. V. ROOS.
Frisinnad.
Karlskrona.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

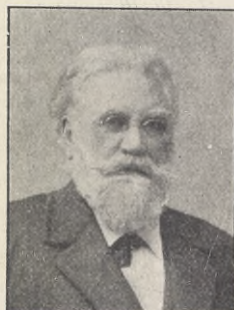
T. F. H. TULLBERG,

den berömda professorn och vetenskapsmannen vid Uppsala universitet, fyllde den 9 okt. 60 år.

RICHARD HENNEBERG,

hofsapellmästare. firade den 11 okt. 30-årsjubileum som orkesterdirigent.

H. HOGERMAN,

fabrikör i Stockholm, den ene af Stockholms arbetareförenings stiftare, fyllde den 30 sept. 80 år.

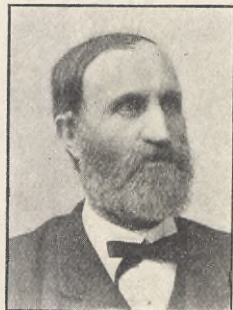
B. F. FÅGERSKIÖLD,

v. häradshöfding, f. d. rådman, fyllde den 23 sept. 75 år.

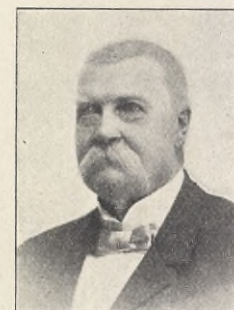
C. N. A. CHARPENTIER,

major, direktör vid centralfängelset å Nya Varvet, har lämnat denna befattning, hvilken han innehåft i öfver 30 år.

J. A. HYGRELL,

f. d. kommissionlandtmätare i Elfsborgs län, fyllde den 27 sept. 70 år.

C. M. KROOK,

kassör sedan 50 år vid Kockums järnverksaktiebolag i Källinge, fyllde den 18 sept. 70 år.

N. B. WALLÉN,

apotekare i Uppsala, fyllde den okt. 60 år.

LEON. EKENDAHL,

grosshandlare och stadsfullmäktig i Örebro, fyllde den 28 sept. 60 år.

CARL SÖDERBAUM,

krigsråd, led. af krigsvet.-akad., fyllde den 4 okt. 60 år.

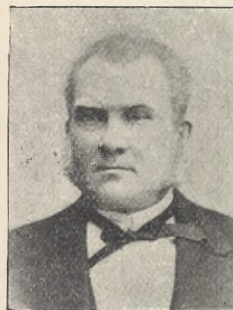
EDW. SÖDERSTEDT,

kassör vid flottans station i Stockholm, fyllde den 25 sept 50 år.

HENR. AHLBERG,

chef för manufakturfirman Henr. Ahlberg i Göteborg, fyllde den 2 okt. 50 år.

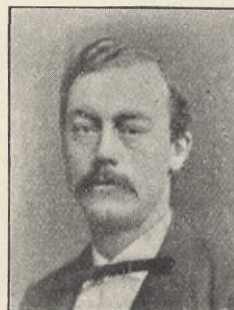
† OLOF BRÖGREN,

f. d. sjökapt. afled nyligen i Stockholm i en ålder af 76 år.

† C. P. JÖNSSON,

grosshandlare samt framstående kommunalman i Halmstad, afled den 1 okt. därstädes i en ålder af 71 år.

† O. H. L. LITCKE,

ingeniör, en af Sveriges äldste statsbanebyggare, afled den 2 okt. 56 år gammal.

† ALBERT af FORSELES

löjtnant, deltog som frivillig sista danska kriget, afled den 3 sept. i Uppsala.

FRÅN SVENSKA LÄKARESÄLLSKAPETS ÅRSHÖGTID.

Svenska läkaresällskapet hade måndagen d. 6 okt. sin sedvanliga årshögtid i sällskapets hus vid Jakobsgatan, hvarvid afgående ordföranden, prof. Edgren, höll ett föredrag, de olika berättelserna föredrogos samt flere pris utdelades. Efter de allvarliga förhandlingarne möttes deltagarne till supé å restaurant Runan, därvid HVAR 8 DAG, tack vare ett särskildt tillmötesgående, blef satt i tillfälle att taga några blixtljusfotografier, hvilka här återgifvas.

HVAR 8 DAG

HVAR 8 DAG.

Foto. Thorncliff, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-F. Ernst Silfversparre, Sklm—Gbg.

FRÅN SVENSKA LÄKARESÄLLSKAPETS ÅRSHÖGTID DEN 6 OKTOBER.

Af deltagarne anteckna vi, med beklagande att icke äga fullständiga namnuppgifter, följande: dr Edw. Peterson (1); dr Edv. Selander (2); Prof. Gullstrand (3); prof. Berg (4); dr Fogman (5); dr Levertin (6); prof. Medin (7); dr Berghell (8); dr Schnell (9); dr Lindberg (10); dr Reuterschöld (11); dr Zander (12); dr Bovin (13); dr Rosengren (14).